

Vypravěno

dne 24. 12. 13 25. 15

PRÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0160r

MVCRP00Z0N2H

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 30. 12. 2013
podpis: [Podpis] 2. 1. 2014

V Praze dne 20. 12. 2013
Č.j.: MV-135600-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala [.....] (dále jen „žadatelka“), právně zastoupena [.....] advokátkou, místo výkonu advokacie [.....] (dále jen „právní zástupkyně“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 10.9.2013, čj. VS-632/835.3/2-2013, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž byl zahrnut její nezletilý syn [.....] (dále jen „nezletilý syn“), oba státní občané Ukrajiny, oba trvale bytem [.....] a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky, do které žadatelka zahrнула nezletilého syna (dále jen „žádost“), byla žadatelkou podána u Úřadu městské části Praha 21. Správní řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zahájeno dnem 15.3.2013. Žadatelka a její nezletilý syn jsou státními občany Ukrajiny. Trvalý pobyt na území České republiky má žadatelka povolen od 25.4.2001 za účelem sloučení s manželem, státním občanem České republiky. Jejich manželství bylo rozvedeno v roce 2008. Nezletilý syn se narodil z žadatelčina předchozího manželství a trvalý pobyt na území České republiky má povolen od 25.3.2002.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky a podmínku, že v posledních pěti letech nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin.

Nezletilý syn splňuje podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a e) zákona o státním občanství. Vzhledem ke svému věku neprokazuje splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka nesplňuje podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatelka neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění tím, že dlouhodobě a opakovaně řádně a včas nehradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

Na základě těchto skutečností nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky, aby si mohla žadatelka a její nezletilý syn obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra rovněž konstatovalo, že nebyla dostatečným způsobem doložena transparentnost příjmů žadatelky v poměru k úhradě jejich životních nákladů, zejména pak v souvislosti s koupí domu na adrese jejího trvalého pobytu.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10.9.2013, čj. VS-632/835.3/2-2013 podala žadatelka prostřednictvím právní zástupkyně včasný rozklad. V rozkladu požádala o prodloužení lhůty k jeho odůvodnění, a to nejpozději do 2.11.2013 a uvedla, že, z důvodu zabezpečení práva účastníka na spravedlivý proces je nutné, aby právní zástupce před zahájením obhajoby nastudoval spisový materiál a skutkové okolnosti případu. Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 8.10.2013 vyzvalo právní zástupkyni o předložení odůvodnění rozkladu a stanovilo ji lhůtu 5 dnů od doručení výzvy. Dopisem ze dne 14.10.2013 požádala právní zástupkyně o prodloužení lhůty k odůvodnění rozkladu, a to do 23.10.2013 z důvodu pracovní

cesty mimo území České republiky a nutnosti prostudovat spis. Nahlížení do spisu provedl advokátní koncipient na základě substituční plné moci dne 23.10.2013.

Odůvodnění rozkladu Ministerstvo vnitra obdrželo dne 30.10.2013. Právní zástupkyně v odůvodnění rozkladu uvedla, že žadatelka hradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění dobrovolně a nikoliv na základě rozhodnutí soudu nebo v rámci výkonu rozhodnutí. Porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění nebylo motivováno snahou a úmyslem žadatelky vůbec nehradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění a být příjemcem pojistných plnění k tíži systému veřejného zdravotního pojištění. Jako důvod uvedla, že žadatelka nebyla správně poučena účetním, který ji poskytoval komplexní účetní služby. Vznela námitka, že Ministerstvo vnitra se ve svém rozhodnutí nevypořádalo se skutečností, že žadatelka řádně tuto povinnost již od roku 2011 plní. Tudíž je zřejmé, že žadatelka poté co byla poučena novým účetním poradcem již uvedenou povinnost neporušuje. K poslední úhradě penále, jak uvádí i Ministerstvo vnitra došlo již dne 13.1.2011 a dne 3.3.2011 bylo Všeobecnou zdravotní pojišťovnou prominuto penále ve výši 1 247 Kč, jak vyplývá z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Právní zástupkyně vnesla námitku překročení meze správního uvážení, neboť na straně žadatelky není naplněno riziko pokračování v porušování povinnosti stanovené zákony o veřejném zdravotním pojištění. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4.5.2006, čj. 2 As 31/2005-78) při posuzování zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky je Ministerstvo vnitra vázáno obecnými ústavními principy, jako jsou zejména zásada proporcionality, rovnost, důstojnost, legitimní očekávání, právní jistota a předvídatelnost. Ve vztahu k podmínce podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství právní zástupkyně uvedla, že nelze abstrahovat od závažnosti případného porušení povinností podle zvláštních předpisů a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti či vůbec nezohlednit zásadu proporcionality. S ohledem na skutkový stav předmětné protiprávní jednání žadatelky nelze považovat z hlediska jeho závažnosti a důvodu jeho spáchání za důvod, jenž by zakládal nesplnění jedné z podmínek pro udělení státního občanství České republiky, tj. podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

K netransparentnosti příjmů žadatelky zejména finančních prostředků v souvislosti s koupí nemovitostí žadatelka prostřednictvím právní zástupkyně uvedla, že jí byly poskytnuty bývalým manželem ke koupi bytové jednotky v Praze 4 s tím, že po dosažení zletilosti staršího syna bude na něj tato bytová jednotka bezplatně převedena. K rozkladu dále předložila kupní smlouvu o úplatném převodu pozemku v k.ú. , jejíž kupní cena byla uhrazena ve prospěch staršího syna žadatelky, který, jak je dále uvedeno v rozkladu, prodal i bytovou jednotku a z takto získaných finančních prostředků poskytl žadatelce část finančních prostředků na nákup domku . V rozkladu je uvedeno, že žadatelce finančně pomáhal a pomáhá její bývalý manžel z důvodu péče o jejich děti,

které jí byly po rozvodu svěřeny do péče. Namítá porušení zásady materiální pravdy, neboť Ministerstvo vnitra ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu ve vazbě na ustanovení § 2 správního řádu dostatečným způsobem nezjistilo skutečný stav věci, o kterém mělo pochybnosti.

Navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a žádosti v plném rozsahu vyhovět.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 9.5.2013 byla žadatelka v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informována o zahájení správního řízení o žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byla poučena o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédla do spisu a vyjádřila se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhla jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno do 10.6.2013 a žadatelka byla vyzvána, aby předložila listiny, které byly v tomto usnesení označeny, aby tak Ministerstvo vnitra získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Žadatelka byla upozorněna na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pokud nepředloží požadované listiny. Žadatelka dopisem ze dne 6.6.2013 požádala Ministerstvo vnitra o prodloužení lhůty k jejich předložení do 10.7.2013.

Ministr vnitra přezkoumal napadené rozhodnutí na základě předložených listin, jež jsou součástí spisu, a konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti žadatelky, do které byl zahrnut nezletilý syn. Na základě provedených důkazů je v něm konstatováno, že nezletilý syn splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky, které vzhledem ke svému věku splňovat má. To však neznamená, že se u rodičů a nezletilých dětí ve společném řízení neposuzují shromážděné důkazy v širších, zejména rodinných souvislostech, a proto v případě nezletilého syna byl vzat do úvahy princip jednotného státního občanství v rodině za předpokladu, že jeho matka o udělení státního občanství České republiky sice požádala, ale nesplnila zákonné podmínky pro jeho udělení. Ministerstvo vnitra se tak při svém postupu důsledně drželo zásady legitimního očekávání ve smyslu ustanovení § 2 odst.4 správního

řádu, tj., aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.

K námitce týkající se nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštními právními předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění ministr vnitra konstatuje, že na straně 3 napadeného rozhodnutí je jednoznačně vymezen skutkový stav vzniku a evidence dluhu na pojistném na veřejném zdravotním pojištění včetně vyměřeného penále. V plném rozsahu na tyto skutečnosti odkazuje. Ministr vnitra konstatuje, že splnění této podmínky nelze prominout ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, neboť k porušování dotčené povinnosti žadatelkou docházelo opakovaně a dlouhodobě, bez uvedení relevantních důvodů, a to ani v rámci správního řízení o žádosti, ani v rámci řízení rozkladu (odůvodnění). Odkazuje-li právní zástupkyně v rozkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2006, čj. 2 As 31/2005-78 ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvem vnitra jednoznačně v napadeném rozhodnutí odůvodňuje v čem spočívá neplnění této povinnosti a v návaznosti na to pak nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. K prominutí splnění této podmínky nepřistoupilo Ministerstvo vnitra a ani ministr vnitra právě z důvodu dlouhodobého chování a přístupu žadatelky k plnění, respektive neplnění povinnosti hradit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění. V té souvislosti nelze akceptovat argumentaci o dobrovolnosti opožděných úhrad pojistného na veřejné zdravotní pojištění či absenci úmyslného jednání ze strany žadatelky, ke kterému docházelo po dobu 7 let. V té souvislosti je třeba vzít v úvahu i tu skutečnost, že Všeobecná zdravotní pojišťovna za toto období žadatelce poskytla výkaz nedoplatků na předmětném pojistném; žadatelka tak s výší dluhu na tomto pojistném byla obeznámena. Jak vyplývá z rozkladu žadatelka však tuto povinnost plní pravidelně až od roku 2011. Z toho lze dovodit, že žadatelka neprojevila snahu své jednání napravit. V kontextu toho nelze akceptovat ani důvod péče o děti a sdělení žadatelky v rozkladu, že ji finančně podporoval bývalý manžel.

Ministr vnitra konstatuje, že netransparentnost příjmů žadatelky není důvodem nevyhovění žádosti, v napadeném rozhodnutí se o této skutečnosti Ministerstvo vnitra zmiňuje s ohledem na hodnocení splnění, respektive nesplnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství (tj., že nedostatek finančních prostředků není důvodem, proč nebylo pojistné na veřejné zdravotní pojištění žadatelkou hrazeno). Podle doložených listin k její výdělečné činnosti byl předložen pouze její měsíční příjem ve výši 19 000 Kč jako zaměstnance společnosti N s.r.o., kterou založila v roce 2004 se svým prvním manželem. Podle daňových přiznání této společnosti za zdaňovací období od roku 2006 je patrné, že podnikání je dlouhodobě ztrátové, ke vzniku daňové povinnosti tak nedošlo.

K námitce týkající se nutnosti aplikace ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ministr vnitra uvádí, že se Ministerstvo vnitra při svém rozhodování přidržel názoru Ústavního soudu z usnesení sp.zn. IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, jak uvedeno níže.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit

podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelky a jejich dětí na území České republiky nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoli kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi osobou žádající o státní občanství České republiky a Českou republikou. Proto musí existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jejího pobytu na území České republiky a její komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství tato osoba splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

146

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

